

ಇಂದಿನ ಸ್ಪರ್ಧಾಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಏನನ್ನೂ ಕಲಿಸದೆ ಇಡೀ ದಿನ ಆಡಿಕೊಂಡಿರಲಿ ಎಂದು ಬಿಡುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಆಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಡಲು ಸುರಕ್ಷಿತ ಜಾಗಗಳೂ ಕಡಿಮೆ, ಆಡುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪೋಷಕರಿಗೆ ಪುರುಸೊತ್ತೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಕಲಿಕೆಯ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಮಯ ಕಳೆಯಲಿ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವಿವಿಧ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳು ದಿನಕಳೆದಂತೆ ತರಗತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟ ಪಾಠವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿತರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೇ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಪೋಷಕರ ಒತ್ತಾಸೆಯ ಮೇಲೆ ಸೇರ್ಪಡೆಯಾದ ಹಲವು ಚಿಣ್ಣರು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಉತ್ಸಾಹ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ತರಗತಿ ಶಿಕ್ಷೆಯ ಹಾಗೆ ಭಾಸವಾಗಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಅಳುವುದು, ತರಗತಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ರಚ್ಚಿ ಹಿಡಿಯಲು

ಶುರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯೊಬ್ಬಳ ಕಥೆ ಕೇಳಿ. ಮಗ ಆಸೆಪಟ್ಟ ಎಂದು ಸಿರ್ಸಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವಿಮಿಂಗ್ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದಳು. 'ಮೂರನೇ ದಿನದಿಂದ ಇವನ ರಗಳೆ ಸುಧಾರಿಸಿಯೇ ಸಾಕಾಯ್ತು. ಇವನು ಸ್ವಿಮಿಂಗ್ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಾನು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದಿರಲಿ, ಇವನ ಗಲಾಟೆಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರ ಕಣ್ಣುಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಸ್ವಿಮಿಂಗೂ ಬೇಡ, ಉಳಿದರ್ಥ ಹಣ ಪಡೆದು ಹೋದರಾಯಿತು ಎಂದುಕೊಂಡೆ. ಅದೂ ವಾಪಸ್ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೇ ದುಡ್ಡು ದಂಡ' ಎಂದು ಬೇಸರದಿಂದಲೇ ಅವಳು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಮಕ್ಕಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೀಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಈ ನಿರುತ್ಸಾಹ ತಾಯಂದಿರಿಗೆ ಒತ್ತಡ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಸೋಲು ತಮ್ಮ ಸೋಲಾಗಿ ಕಾಣಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಒತ್ತಡ ಕೊಪವಾಗಿ

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಯುವಂತೆ ತಾಕೀತು ಮಾಡುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಎಷ್ಟೋ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗದೆ ಮಕ್ಕಳು ಖಿನ್ನತೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಮಕ್ಕಳ ನಿಜದ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಹಾಗೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವ ಕೆಲಸ ಗುರುಗಳು ಹಾಗೂ ಪೋಷಕರಿಂದ ಆಗಬೇಕು. 'ಟೀವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೇ ಬಂದರೂ ಕುಣಿಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಎನ್ನುವ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ನೃತ್ಯ ತರಗತಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದೆ. ನಾಲ್ವೈದು ತಿಂಗಳು ಅವನು ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಅಳುವೇ ಬರುವಷ್ಟು ಬೇಸರ. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಇವನು ಎನ್ನುವ ನೋವು. ಆದರೂ ನಿರಂತರವಾಗಿ ತರಗತಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ಏಳೆಂಟು ತಿಂಗಳ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ನೃತ್ಯ ಇಷ್ಟವಾಗಲು ಶುರುವಾಯ್ತು. ಈಗ ನಿರ್ದಯಿಂದ ಎದ್ದು ಕೂತು ಇವತ್ತು ಕ್ಲಾಸ್ ಇದೆಯಾ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಶಾಲೆಯ